

Ta Giấu Người Ở Nơi Sâu Nhất Trong Lòng

Contents

Ta Giấu Người Ở Nơi Sâu Nhất Trong Lòng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	8
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9
11. Chương 11	9
12. Chương 12	10

Ta Giấu Người Ở Nơi Sâu Nhất Trong Lòng

Giới thiệu

Hai người là bạn thân từ nhỏ, học chung lớp với và cho đến khi trưởng thành thì họ cũng vẫn quần quật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-giau-nguoi-o-noi-sau-nhat-trong-long>

1. Chương 1

Lúc Chu Cẩm Trình gọi điện thoại tới, ta mới vừa tan lớp. Ta dạy Anh văn ở một trường đại học. Ta đến phòng làm việc để sách xuống, cùng các đồng nghiệp hàn huyên, vừa lúc xe của Chu Cẩm Trình đến dưới lầu.

Ta đi tới mở cửa xe ngồi lên ghế lái phụ. Người bên cạnh trước sau như một tây trang giày da, thành thực

tháo vát. Hấn hướng ta cười cười, khởi động xe. Nam nhân này gần bốn mươi tuổi, thủ đoạn cùng tu vi đã thành tinh. Mười mấy năm trước ta đoán không ra ý nghĩ của hấn, hiện tại càng không.

Lần này, là hai tháng không gặp mặt rồi? Không biết hai tháng này hấn đang bận cái gì? Ta không suy đoán nữa, ta thậm chí cảm thấy, hấn không đến, ta ngược lại nhẹ nhõm rất nhiều.

Ta là đứa nhỏ bên họ hàng thân thích của mẫu thân hấn, thời điểm ta mười bốn tuổi, song thân bởi vì chuyện ngoài ý muốn qua đời, là hấn thu dưỡng ta. Lúc đó hấn cũng mới hai mươi bốn tuổi, mới vừa tốt nghiệp đại học, mới vừa được phân công đến đơn vị, nhưng bàn về vai vế ta phải gọi hấn một tiếng thúc thúc.

Mới đầu ta xác thực gọi hấn thúc thúc, trưởng bối duy nhất chịu thu dưỡng ta. Cho đến khi ta mười lăm tuổi kinh nguyệt đến, hấn thay ta đi mua băng vệ sinh, dạy ta dùng những thứ đó như thế nào. Ga trải giường dính máu của ta hấn cầm đi ngâm trong nước, giặt sạch sẽ.

Bắt đầu từ khi đó, ta không biết tại sao, không gọi hấn thúc thúc hấn nữa.

Ta mười sáu tuổi lên cấp 3. Thi đậu chính là trung học xếp hàng thứ nhất trong thành phố. Hấn mang ta đi bên ngoài ăn cơm chúc mừng, trong bữa tiệc ta nói với hấn ta dự định ở nội trú tại trường. Ta coi như là hỏi ý kiến của hấn, nếu như hấn không đồng ý, như vậy ta liền học ngoại trú. Nhưng hấn từ trước đến giờ sẽ không vì loại chuyện này lãng phí tâm tư, nhấp một ngụm trà, gật đầu nói tùy người.

Cao trung là lần đầu tiên ta ở nhà ngủ tập thể, rất mới lạ, cũng thật thích, những người chung quanh đều rất nhiệt tình thoải mái, ta từ lúc kia bắt đầu cố gắng kết giao không ít bằng hữu. Ta trước kia đều một mình, nhất là mấy năm cha mẹ mới vừa qua đời, âm trầm không người nào nguyện ý thân cận. Sau hai năm ở cùng Chu Cẩm Trình, ta dần dần thay đổi mình, ít nhất không thể để cho hấn chán ghét, không thể để cho hấn có lý do đuổi ta đi, ta đã không có nhà để về, chỉ có hấn nguyện ý muốn ta. Ta chịu khó học tập, cũng giao tiếp với lão sư, làm việc ngoài giờ, kiếm một chút phí sinh hoạt, không muốn trở thành gánh nặng cho hấn, cho dù về chuyện tiền bạc này hấn không coi vào đâu. Ngắn ngủn thời gian 2 năm, hấn đã ngồi lên vị trí thật tốt, hấn rất lợi hại, ta hiểu rõ.

Cao trung, những cô gái trong một phòng ngủ thường muốn hàn huyên tới rất khuya mới ngủ, các nàng nói không có gì hơn là nam sinh này tương đối đẹp trai, nam sinh kia thông minh thành tích tốt, lúc các nàng nói, trong lòng ta luôn luôn nghĩ, bọn họ dù đẹp trai nữa, dù thông minh nữa, cũng không mấy may sánh bằng Chu Cẩm Trình.

Ngày chủ nhật đầu tiên sau khi ở nội trú, ta về nhà, trong lòng là tưởng niệm. Nhưng hôm nay hấn lại không có ở đây. Ngày thứ hai, lúc ta đi tới phòng khách liền nhìn thấy hấn đang trong phòng bếp làm bữa sáng.

Buổi sáng kia hai chúng ta cùng nhau ăn điểm tâm, trên bàn ăn ta vẫn cúi đầu, hấn cầm tờ báo, vừa xem tin tức vừa ăn một chút điểm tâm, thong thả ung dung.

Đến cuối cùng hấn hỏi ta ở trường học mới thích ứng như thế nào?

Ta nói tốt vô cùng.

Chu Cẩm Trình cười cười, “Vậy thì tốt.”

2. Chương 2

Cao trung năm thứ ba, ta dần dần sáng sủa, năm lớp 11, một bé trai thanh tú trong lớp viết cho ta một phong thư thật dài, hấn hi vọng cùng ta cùng nhau đi học buổi sáng, cùng nhau đọc sách. Khi đó trường học rất nghiêm khắc với việc yêu sớm, nếu như bị bắt được sẽ bị thông báo cho gia đình cùng phê bình xử phạt, vậy mà ta lại đáp ứng.

Ta cùng đứa bé trai kia rất câu nệ, ta không hiểu làm sao nói yêu đương, tuy nói cùng nhau đi học buổi sáng, cùng nhau đọc sách, nhưng chưa bao giờ nói mấy câu, càng không cần phải nói nắm tay. Thậm chí thời điểm ta cùng hắn ở cùng nhau, trong lòng suy nghĩ đến chuyện khác.

Sau một tháng “kết giao”, một ngày chủ nhật hắn đưa ta về nhà, thật ra thì ta cũng không vui sướng khi hắn làm như vậy, không thích hắn đến gần nhà của ta. Nhưng chúng ta là người yêu, hắn nói đưa ta về nhà là nên, sau khi ra khỏi cổng trường hắn trở nên tích cực lớn gan rất nhiều, ở trước cửa nhà hắn thậm chí muốn ôm ta, ta sợ hết hồn, lui về phía sau, vừa lui vướng phải bậc thang, ta liền như vậy ngã ngồi ở trên mặt đất.

Chu Cẩm Trình vừa lái xe vào, hắn xuống xe nhìn thấy ta, lại nhìn nam sinh kia một chút, không nói gì.

Ta nhìn hắn đi vòng qua ta, đi vào trong nhà, ủy khuất muốn khóc. Bạn trai của ta bị hù sợ, hắn cho rằng ta ngã đau, lo lắng đỡ ta dậy, “Thanh Thanh, không sao chứ?! Thật xin lỗi, ta về sau không như vậy!”

Thời điểm ta đứng lên nói với hắn: “Cám ơn người đưa ta trở lại, người đi đi.”

Hắn nhìn ta thật muốn khóc, cũng không dám nói thêm nữa, “Được rồi, thứ hai chúng ta gặp lại ở trường.” Hắn vừa đi vừa quay đầu lại, ta cho đến không nhìn thấy bóng dáng của hắn mới xoay người vào nhà.

Mở cửa đi vào liền nhìn thấy Chu Cẩm Trình ngồi ở trên ghế sa lon xem tin tức, trên tay đang cầm một ly trà. Ta không chào hỏi liền trở về phòng.

Hắn sau lại tới gõ cửa gọi ta ăn cơm tối. Ta không để ý, hắn cũng không kêu nữa.

Ban đêm lúc ta ra ngoài, nhìn thấy hắn dựa vào trên ghế sa lon ngủ thiếp đi. Ánh đèn bàn u ám cùng ánh sáng trên TV chiếu vào trên mặt của hắn, gương mặt vốn đoan chính ôn nhã lại không khỏi có lực hút. Hắn mới hai mươi tám tuổi, nhưng thoát nhìn cũng đã có chút tang thương. Ta đi tới ngồi bên cạnh hắn, tay nhẹ nhàng chạm vào bàn tay vẫn đặt trên cuốn sách chính trị và pháp luật của hắn, hắn không động, thật lâu sau, ta hôn lên bờ môi của hắn. Trong lòng khẩn trương muốn chết, tự nói với mình, chỉ một lần này thôi.

Tay của hắn giật giật, lật qua bao phủ lấy tay của ta, nhưng vẫn không mở mắt. Hắn từ từ hôn trả lại ta, tìm ta đập như trống đánh!

Đây là nụ hôn đầu của ta, cho Chu Cẩm Trình, mà hắn cũng muốn, ta cảm thấy mỹ mãn.

3. Chương 3

Một tuần sau, ta chia tay với bạn trai, ta cúi người nói thật xin lỗi. Hắn hỏi ta tại sao? Ta nói mau lớp mười hai rồi, ta muốn cố gắng học tập, ta muốn thi vào Bắc Phương. Hắn cười cười nói, cùng nhau cố gắng. Ta không biết chúng ta có tính là hòa bình chia tay hay không?

Lớp mười hai năm ấy ta rất ít về nhà, căn bản là một hai tháng mới trở về một lần. Có lúc có thể gặp được Chu Cẩm Trình, có lúc không gặp.

Thời điểm gặp phải cũng liền chỉ nói là hai ba câu, tất cả nội dung đều không quan trọng. Hắn càng ngày càng bận rộn, giống như đã chính thức là nhân viên ngoại giao. Ta ở trên TV cũng thấy qua hắn một lần, nghiêm cẩn thỏa đáng, nụ cười thân thiện. Ta tìm mọi cách lên web ghi đoạn tin tức kia vào đĩa, sau này thỉnh thoảng sẽ lấy ra xem một chút.

Thi tốt nghiệp trung học ta cố hết toàn lực, thành tích cùng dự đoán của bản thân không khác nhau lắm. Điền bảng nguyện vọng ta không hỏi Chu Cẩm Trình. Điền xong nguyện vọng, lớp tổ chức ăn cơm cùng ca hát, một đám người bị nghiền ép ba năm chơi đùa đến điên rồi. Ta cùng cùng mấy người trong phòng ngủ uống bia, lúc đi ca hát đều có chút men say.

Ta nhìn đám người đang âm ỉ trước mặt, trong lòng cũng có chút buông lỏng. Bên cạnh có người đẩy đẩy ta nói: “Thanh Thanh, điện thoại di động của người kêu.”

Ta lấy ra xem, cái tên nhấp nháy phía trên khiến cho tim ta đập mạnh.

Ta đi tới bên ngoài hành lang nghe điện. Chu Cẩm Trình hỏi ta ở nơi nào?

“Đang cùng đồng học đi hát.”

Hắn đáp một tiếng, nói: “Lúc nào thì xong? Ta đi đón người.” Hắn là khẩu khí thương lượng, muốn hay là không muốn thờ ơ.

Ta lần này cắn môi dưới, nói ta ở đâu, “Người bây giờ có thể tới đón ta sao?”

Hắn giống như cười cười, “Được.”

Ta cùng bằng hữu trong phòng hát nói phải đi trước, sau khi khó khăn thoát thân, đến trước cửa lớn KTV chờ Chu Cẩm Trình, chỉ chốc lát sau lưng có người vỗ vỗ ta, ta quay đầu lại, là nam sinh trước kia ta kết giao. Hắn nói: “Đi nhanh như vậy? Người cũng chưa hát.”

“Ta hát không dễ nghe.”

Hắn ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Ta cũng báo đại học Bắc Phương.”

“Viên Bách. Thật xin lỗi.”

Hắn xua tay, “Ai, người không có lỗi với ta. Bất quá, Phan Thanh Thanh, bốn năm tới chúng ta ở cùng một thành phố, nếu như người có chuyện gì cần giúp một tay, cần cùng người nói, làm ơn nghĩ đến ta đầu tiên, có thể không?”

Nếu như không có Chu Cẩm Trình. Ta có thể sẽ thích nam sinh nhiệt tình thiện ý trước mắt hay không? Cũng mặc kệ đáp án như thế nào, giả thiết cũng không có ý nghĩa. Bởi vì ta đã có Chu Cẩm Trình. Tình cảm ta đối với hắn là lệ thuộc vào, là e sợ, là kính ngưỡng, là hy vọng xa vời. Là không người nào có thể thay thế.

4. Chương 4

Thời điểm Chu Cẩm Trình đến, ta đã ở trong gió đêm đợi nửa giờ. Hắn nói kệt xe.

Ta nói, ta cũng mới ra.

Lúc trên đường hắn hỏi ta: “Chủ nhiệm lớp người nói người báo đại học Bắc Phương?” .

“Dạ.”

Hắn gật đầu một cái, “Cũng rất tốt.”

Nhưng buổi tối đó hắn lại cùng ta lưu luyến quán quít. Ta uống rượu, hơi say, nhưng ta hiểu rõ mình thanh tỉnh, thanh tỉnh đi quyền rũ hắn. Ta nín lấy cổ hắn, quán quít hôn hắn, hắn sững sốt một chút, không cự tuyệt. Ta khấn trương toàn thân phát run, nhưng quyết tâm đi dây dưa hắn.

Hắn cười nói: “Tuổi còn nhỏ đã học uống rượu rồi.”

“Ta sắp 20 rồi.”

5. Chương 5

Một lát sau, hắn nói: “Trước tắm đi.”

Ta mừng rỡ mãnh liệt, nhưng dù sao loại chuyện này chưa từng trải qua, chỉ ở đáy lòng vọng tưởng qua mấy lần, hốt hoảng là khó tránh khỏi. Mà hấn trấn an ta luống cuống, chủ đạo tất cả.

Chúng ta ở trên giường bọc trực thẳng thắn, ta vịn bờ vai của hấn, hấn hôn ngực của ta, ta cắn môi, tròng mắt ướt át.

Thanh âm của hấn trầm thấp, “Thanh Thanh, gọi ta một tiếng.”

Lòng ta hỗn loạn, nói thật nhỏ: “Cẩm Trình, Chu Cẩm Trình.”

Cảm giác được hấn tiến vào thân thể của ta, cảm giác đau khiến cho ta kêu thành tiếng, hấn vuốt tóc của ta, ta mơ hồ nghe được hấn nói: “Đừng khóc. Ta chỉ có người.”

Cảm giác đau đón cùng tê dại truyền khắp toàn thân, ta cảm thấy được mình giống như phiêu đảng trên nước, thỉnh thoảng chìm đắm, thỉnh thoảng lơ lửng. Ta nắm thật chặt chiếc bè gỗ duy nhất có thể cứu ta, “Chu Cẩm Trình.”

Ta nhận được giấy thông báo nhập học, ta trúng tuyển, ngày mười tháng chín đến báo danh.

Chu Cẩm Trình thấy giấy thông báo kia thì chỉ nói: “Ngày đó ta đưa người đi.”

Ngày đó hấn không đưa ta đi, hấn có một hội nghị không đi được.

Tự ta sắp lại đồ đạc, thuê xe đến sân bay. Khi máy bay cất cánh ta cũng không nhìn thấy hấn tới.

6. Chương 6

Cuộc sống đại học cùng tưởng tượng của không sai biệt lắm, rảnh rỗi, tự do, thích hợp nói yêu đương.

Nhưng ta không giống như khi học cao trung nữa, bởi vì nhớ một người mà ngông cuồng tìm người khác tới thay thế. Như vậy còn tệ hơn. Cho nên ta phần lớn thời gian sau khi học xong đều đi làm thêm.

Chu Cẩm Trình rất ít liên lạc với ta, mà ta cũng thay đổi thành nửa năm mới trở về một lần.

Kì nghỉ đông đầu tiên về nhà, Chu Cẩm Trình bận bịu tiếp đãi những người tới nhà chúc tết, hấn mặc áo sọt thư thích rộng thùng thình, nụ cười ôn hòa ứng phó. Bọn họ cung kính nói: “Chu ngoại giao, sang năm còn xin ngài chiếu cố nhiều hơn nữa!”

Hấn thông dong gạt đầu, “Nhất định nhất định.”

Những người đó lúc nhìn thấy ta cũng có chút kinh ngạc, Chu Cẩm Trình nói nàng là cháu gái của ta.

Đêm hôm đó ta vùi ở trong ngực của hấn, ngón trở về vài vòng trên ngực hấn. Hấn nhắm hai mắt, kéo tay của ta nói: “Đi tắm rồi ngủ đi.”

Ta rũ mí mắt xuống, sau đó lật người nằm trên người của hấn. Ta hôn ngực hấn, hấn nhú lông mày, “Thanh Thanh?” Ta cứ thế hôn hấn, lui xuống, lúc đến phần bụng của hấn, hấn dùng tay nâng cằm của ta lên, “Được rồi, đủ rồi.”

Chúng ta trước một khắc vẫn còn ở thân mật nóng bỏng, lúc này lại như cách thiên sơn vạn thủy. Ta cảm thấy lạnh.

Năm thứ hai đại học cùng năm thứ ba đại học, ta chỉ trở về một chuyến vào đêm 30, còn lại đều ở lại Bắc Phương.

Kì nghỉ đông năm thứ hai đại học, Chu Cẩm Trình mang ta đi tham gia tiệc cưới của tỷ tỷ hấn. Người tham gia tiệc cưới cũng không nhiều, hấn dẫn ta đến chỗ ngồi ngồi xuống, “Đói bụng liền chính mình tự ăn, không cần uống rượu.” Hấn nói xong cũng đi đến chào hỏi một nhóm người tây trang giày da ở phía trước. Ta nhìn hấn một chén một chén uống rượu, mang theo nụ cười thăm hỏi những người đó.

Ta nhìn tân nương tử mặc sườn xám, đối với tỷ tỷ của Chu Cẩm Trình ta cũng là phải gọi một tiếng a di. Nhưng dù sao quan hệ quá xa, lại không thường tiếp xúc, cho nên cũng không quen thuộc. Ta nghĩ, nàng cũng không nhận ra ta, bởi vì Chu Cẩm Trình chưa từng dẫn ta đi gặp thân nhân, bằng hữu hoặc là người yêu của hắn.

Ta nhìn những người đang khéo léo thông dong kia, cảm giác mình không chỉ xa lạ mà còn khó coi.

Mà ta ở đây, chẳng qua là vì chờ hắn. Thời điểm rượu hơn phân nửa tuần ta nhìn thấy hắn nhìn một cô gái thanh mỹ mà sắc mặt lạnh lùng, trong ánh mắt luôn luôn thờ ơ của hắn có chân thành cùng thương tiếc.

Ta đột nhiên cười cười, cúi đầu. Ta vuốt mặt của mình, phát hiện mình lại cùng cô gái kia có chút giống, chỉ bất quá, nàng hơn trẻ tuổi, cũng xinh đẹp hơn.

Ta không đợi hắn nữa. Đứng dậy rời khỏi bữa tiệc. Bữa tiệc đang lúc náo nhiệt, nên ta ly khai không người nào phát hiện.

Ta rời khỏi đại sảnh khách sạn thì phát hiện bên ngoài tuyết đang rơi lớn. Ta đưa tay hứng một bông tuyết, nhìn nó tan ra trong lòng bàn tay, lạnh vào tim.

Ta bắt xe về đến nhà mình nấu mì ăn. Gác chân, cuộn chăn mỏng ngồi trên ghế mây gần cửa sổ, nhìn bão tuyết phía ngoài, từng sợi từng sợi mì ăn.

Chu Cẩm Trình trở lại nhìn thấy ta ở đó, không nói thêm cái gì. Trên thực tế, hắn có chút say, cước bộ loạng choạng đi vào phòng tắm, ta nghe thấy bên trong có tiếng nôn mửa.

Ta bỏ chăn trên người ra đi tới cửa phòng tắm, nhìn hắn ới xong, mới tới nâng hắn đến phía dưới vòi hoa sen, sau đó đứng dậy đi rót một chén nước cho hắn súc miệng. Ta cuối cùng giúp hắn cởi quần áo, tắm rửa sạch sẽ. Hắn cười vuốt ve mặt của ta, “Người thật ngoan.”

Hơi nước nóng trong phòng che đi mặt của ta, cho nên hắn đại khái không thấy rõ ta khi đó muốn khóc.

7. Chương 7

Năm thứ tư tốt nghiệp đại học, ta xin lưu lại trường công tác, thành tích của ta vốn xuất sắc, thái độ làm người cũng không kém, cho nên giáo viên hướng dẫn bên kia rất nhanh trả lời chắc chắn, nói sau khi viết xong luận văn tốt nghiệp có thể theo hắn làm việc, sau đó có thể suy nghĩ việc thăng chức. Ta rất cảm ơn hắn.

Kỳ nghỉ đông năm ấy, ta không về nhà, ở lại trong trường học viết luận văn. Người lưu lại vào kỳ nghỉ đông so với nghỉ hè ít hơn nhiều, cả đại học giống như một tòa thành trống không. Bình thường người đến người đi trên đường, rất khó được sẽ đụng phải một người. Phòng ăn trường học cũng không làm cơm, cho nên ta thường phải chạy ra bên ngoài ăn. Sau dự báo thời tiết lại nói nói mấy ngày gần đây sẽ có tuyết rơi, ta liền dứt khoát mua một két mì tôm chất đông trong phòng ngủ, thời điểm đói bụng lại không thể ra ngoài liền ăn mì tôm.

Buổi tối trước đêm 30, ta nhận được điện thoại của Chu Cẩm Trình, hắn hỏi ta, “Ngày mai trở lại sao?”

“Không trở về rồi.” Ta không tìm được cớ, trường học có chuyện, không mua được vé xe, những lý do này đối với hắn cũng quá dễ dàng đoán được, dứt khoát cái gì cũng không viện.

Hắn ở đầu kia trầm mặc chốc lát, mới nói: “Ta biết rồi.”

Ngày hôm sau ta lại đụng phải Viên Bách, chúng ta vốn học đại học cùng một thành phố, không khéo đụng phải, đúng dịp chính là trong thời điểm này đụng phải. Ngày đó tuyết mới vừa ngừng, ta đến quán ăn nhỏ mà ta thường ăn ở bên ngoài, hắn trên đường đi vào, hai người nhìn nhau, cũng có chút ngoài ý muốn.

Sau khi hắn gọi một phần cơm rang liền ngồi đối diện ta, hai người đều cười, sau đó hàn huyên không ít.

Viên Bách nói ba mẹ hắn đều ở nước ngoài, đầu năm mới trở về, cho nên hắn dứt khoát mừng bốn về nhà. Thời điểm hắn hỏi ta, ta nói: “Trong nhà cũng không có người chờ, sẽ không trở về.”

Viên Bách biết cha mẹ ta đã qua đời rồi, cũng không nhẫn tâm hỏi nhiều nữa. Cơm nước xong hắn trả tiền, ta rất ngưỡng nể, nói cảm ơn. Hắn theo thói quen xưa tay, “Ai, khách khí như vậy làm gì, nói thế nào hai chúng ta cũng coi là. bạn học cũ.”

Ta lúng túng, không có nói gì.

Sau đó hắn kiên trì đưa ta trở về ký túc xá, thời điểm cách ký túc xá còn có chừng 50m ta thể nhưng thấy được Chu Cẩm Trình mặc áo gió đứng ở trong tuyết.

Hắn nhìn chúng ta, ánh mắt thâm trầm.

Ta không biết phải làm sao, đột nhiên xoay người ôm lấy người bên cạnh, ta nhẹ nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Viên Bách, người ôm ta được không?” .

Viên Bách ôm lấy ta.

Ta tay đỡ mồ hôi nắm tay Viên Bách đi tới trước mặt hắn, thấp giọng nói: “Ngài làm sao tới?”

Thanh âm của hắn như cũ rất bình thản, “Muốn tới đây ăn bữa cơm với người.” Hắn nhìn Viên Bách một cái, hỏi: “Nàng ăn rồi sao?”

Viên Bách gật đầu.

Chu Cẩm Trình cười cười, “Vậy thì tốt.”

Chu Cẩm Trình không ở lâu, thậm chí còn không lên phòng ngủ của ta ngồi một cái, chẳng qua là ở dưới ký túc xá nói mấy câu liền đi.

Hắn nói: “Người có bạn ta liền yên tâm.”

Hắn nói: “Lúc nào trở lại thì gọi điện cho ta.”

Hắn nói: “Ăn ít mì tôm một chút.”

Hắn nói: “Ta đi nha. Vào đi thôi, bên ngoài lạnh.”

Ta nhìn hắn đi xa, Viên Bách còn đang nắm tay ta, hắn nói: “Thời điểm học cao trung ta thấy hắn tham gia cuộc họp phụ huynh của người, hắn là thúc thúc của người?”

Ta ngẩn ra.

Viên Bách buông tay của ta ra, chậm rãi nói: “Hắn là trưởng bối của người, cũng là người người yêu?”

“ Các người khiến cho ta cảm thấy ghê tởm.”

Câu nói cuối cùng của Viên Bách giống như một cây đao đâm vào trong lòng ta, đau đến ta cơ hồ ngất xỉu.

“Thật xin lỗi.” Ta lẩm bẩm mở miệng, không biết mình là thật xin lỗi vì lợi dụng hắn, hay là thực xin lỗi vì cái khác.

Sau khi Viên Bách rời đi, ta đứng trong băng tuyết ngập trời, cho đến toàn thân thấm lạnh mới phục hồi lại tinh thần, trở lại ký túc xá liền đi ngủ. Nửa đêm cảm mạo, sốt cao gay gắt, trong lúc ngủ mơ cảm giác có người dứt ta uống nước. Thanh âm quen thuộc thở dài: “Nói với người bên ngoài lạnh, thế nào không nghe lời.”

Ngày thứ hai tỉnh lại, trong phòng ngủ trống rỗng có thêm một người.

8. Chương 8

Sau khi tốt nghiệp năm thứ tư, ta được giữ lại trường, cũng trở về nhà một lần. Đó là lần đầu tiên ta trở về nhà sau nửa năm công tác, trong tiềm thức ta vẫn đem nơi đó trở thành gia đình. Ngày đó vừa lúc Chu Hề tới dùng cơm, Chu Hề sau khi kết hôn dọn tới thành phố G, sẽ rất ít tới nơi này. Nàng đối với ta có chút lạnh nhạt cùng kiêng kỵ. Ta nghe nàng nói Chu Cẩm Trình có bạn gái. Khi đó hắn đang ở trong phòng bếp, mà ta an vị ở trong phòng khách nghe nàng nói về bạn gái của hắn. Chu Hề nói nàng là đồng nghiệp của hắn, là người rất sáng sủa đại khí.

Ta nói nga, hai người kia rất xứng đôi.

Ta cùng Chu Cẩm Trình nhất định không cách nào ở chung một chỗ. Hắn là trưởng bối của ta, thân thích của chúng ta cũng biết. Sự nghiệp của hắn phát triển không ngừng, không thể xuất hiện sai lầm, càng không thể để cho người khác bắt được hắn cùng cháu gái nuôi không minh bạch.

Sau một ngày, ta nói với Chu Cẩm Trình ta muốn trở về trường, sau này đại khái sẽ rất bận, cũng sẽ ít trở về.

Hắn nhìn ta, từ từ dùng khăn lông lau khô hoa quả mới vừa rửa sạch, nói: “Được, ta biết.”

Sau đó, hắn cầm dao gọt trái cây ngồi trên sofa phòng khách gọt táo, xem TV, sau đó lại giống như nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi ta, “Người muốn ăn không?”

Ta nói không muốn.

Hắn đem một quả táo vừa gọt xong ném vào trong thùng rác. Ta không xác định hắn có phải hay không tức giận? Dù sao hắn cái gì cũng vẫn không nói.

9. Chương 9

Sau khi ta trở về trường học, công việc bắt đầu bận rộn, cũng ở đây học hai năm nghiên cứu. Trong lúc đó số lần về nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Một năm ấy trở về, không ngờ đã là năm thứ bảy, ta đã hai mươi sáu tuổi.

Chu Cẩm Trình không có ở nhà, không nghỉ ngơi chút nào. Nghe nói hắn hiện tại đã không làm nhân viên ngoại giao nữa, chuyển đến một đơn vị cầm quyền cấp quốc gia.

Ta để hành lý xuống, đến tủ lạnh tìm đồ uống, phát hiện bên trong trống rỗng. Xem ra hắn đã không thường tới ở nơi này. Sau đó ta đi siêu thị. Ở nơi này ta lại đụng phải Chu Cẩm Trình.

Thời điểm ta đẩy xe đến khu vật dụng hàng ngày, ngay phía trước đường đi thấy được hắn, bên cạnh hắn phụng bồi một nữ nhân đoan trang hào phóng. Ta dừng bước, nhìn hắn đang nhìn một đôi mẹ con phía trước cũng ngừng lại. Trong mắt của hắn trong nháy mắt có một chút ôn nhu, hắn đi lên cùng các nàng chào hỏi, ta nhìn cô gái kéo cánh tay người mẹ, nguyên lai là nàng.

Ta đẩy xe vòng hướng ngược lại, đi ngược lại cùng bọn họ, càng đi càng xa.

Lúc tối, Chu Cẩm Trình thế nhưng trở lại, một mình. Lúc hắn nhìn thấy ta có một chút kinh ngạc, “Thế nào. Đột nhiên trở lại? Cũng không nói trước với ta một tiếng.”

Ta nói “Dạ” , ta yếu ớt đáp, không muốn trả lời.

Hắn cũng không chút để ý, nói: “Ăn cơm tối chưa? Ta đi nấu cơm.”

Ta nói: “Ăn rồi.”

Hắn liếc nhìn hộp mì ăn liền ta ném trong thùng rác bên cạnh, không nói gì. Ta đang xem một bộ phim kinh dị trên TV, vùi ở trong góc ghế sofa lon, chân đắp phía dưới chân.

Chu Cẩm Trình rót một chén sữa nóng tới đây, hần cười cười, “Lá gan nhỏ như vậy, hết lần này tới lần khác thích xem loại phim này. Xem xong lại không ngủ được.” Hần đưa tay chạm vào ta, ta hét lên một tiếng.

Hai bên đều có chút lúng túng, ta nhìn hần nhẹ giọng nói: “Người đừng chạm vào ta. Ta sợ.”

Hần ngăn người, thu hồi bàn tay muốn chạm vào tóc ta. Ta chuyển sang nhìn TV, nhìn không chớp mắt.

Ta cho rằng hần sẽ đi ra ngoài, nhưng hần lại cầm điều khiển lên tắt TV đi.

10. Chương 10

Lần nhen nhóm này trên sofa ta có chút kháng cự, nhưng hần lại như chờ đợi quá lâu lần nữa tìm lấy, không chút nào ôn nhu.

Ta cảm giác được có chút đau, nhưng vẫn cắn răng không phát ra một tia thanh âm. Cuối cùng hần cấp cho ta một cái ôm dịu dàng vào trong ngực.

Chờ nhiệt độ lạnh đi, ta hỏi hần: “Ta giống như nàng ư, cô gái người gặp trong siêu thị?”

Thân thể hần thoáng cái cứng đờ. Mà ta cảm thấy nhiệt độ lạnh như vậy khiến cho ta không chịu nổi. Ta muốn đứng dậy, Chu Cẩm Trình lại càng thêm ôm chặt lấy ta.

Ta nói, “Ta lạnh.”

Đợi một hồi lâu, hần mới buông tay ra.

Ta đi phòng tắm tắm rửa, đêm đó một mình mê man ngủ ở trên giường, đến một hai giờ sáng mới ngủ.

Hôm sau thời điểm trên bàn cơm ăn điểm tâm thì Chu Cẩm Trình nói: “Người quay về đi, ta ở đây giúp người liên lạc một trường đại học.”

Ta vốn là hôm nay muốn đi, cúi đầu đảo cháo trong chén. Ta là hần nuôi, ta có thể rời đi là hần cho phép, mà hần muốn ta trở lại, ta cũng chỉ có thể nghe lệnh.

11. Chương 11

Sau khi ta trở về tới đây sống bên cạnh hần. Ban ngày không thấy được hần, buổi tối hần căn bản sẽ tới. Nhưng loại cảm giác kia chỉ làm cho ta nghĩ đến đồng sàng dị mộng. Ta càng ngày càng sợ lạnh, có lúc ban đêm ngủ tay chân lạnh như băng, tỉnh lại phát hiện mình đã lui tới thành giường. Có mấy lần thấy Chu Cẩm Trình cũng tỉnh, hần nhìn ta, cuối cùng đưa tay ôm ta vào trong lòng. Tay chân ấm rồi, nhưng ta làm thế nào cũng không ngủ được.

Dần dần, số lần Chu Cẩm Trình trở về ít đi, có lúc một tuần trở lại một lần, có lúc thậm chí là một tháng.

Mà lần này, là hai tháng.

Ta ngồi ở trong xe, không hỏi hần muốn mang ta đi nơi nào. Xe dừng ở cửa một khách sạn 5 sao hào hoa, hần mở cửa cho ta, để nhân viên tạp vụ đi dừng xe. Hần kéo ta tiến đến đại sảnh khách sạn thì ta thấy được kia ngay chính giữa bày một pa-nô tiệc cưới thật là tinh mỹ, hình đám cưới một đôi tân nhân tuấn nam mỹ nữ, đẹp mắt giống như minh tinh. Thì ra là nàng hôm nay kết hôn.

Ta theo bản năng muốn buông bàn tay nắm tay của ta ra, nhưng người bên cạnh lại trước một bước kéo chặt, hần cười một cái, “Hôm nay không thể lâm trận bỏ chạy.”

Kỳ thực ta hiện tại muốn đi. Nhưng ta vẫn đi theo tiền rồi.

Hiện trường tiệc cưới bố trí vô cùng có phong cách, toàn bộ toàn là hoa hồng màu trắng, rất sạch sẽ rất duy mỹ.

Hắn để cho ta ngồi ở vị trí viết tên hắn, lúc hắn đi nói với một vị lão thái thái bên cạnh: “Ngài giúp ta nhìn nàng một chút, đừng để cho nàng bỏ đi.”

Lão thái thái cười nói: “Cẩm Trình, đây là bạn gái của ngươi à? Dáng dấp thật là đẹp mắt, cùng Ninh Ninh nhà chúng ta có chút giống đấy.” Lão thái thái nói vô tâm, nhưng Chu Cẩm Trình lại nhũ nhũ mày, hắn nói: “Vậy làm phiền ngài chiếu cố một chút rồi, nàng sợ người lạ.”

Lão thái thái hòa ái nói: “Hảo, hảo, ngươi mau đi thôi.” Chu Cẩm Trình nhìn ta một cái mới rời đi.

Lão thái thái quay đầu lại nói với ta: “Cẩm Trình người này khó sẽ khấn trương như vậy.” Ta cười cười, cũng không cho là thật. Lão thái thái lại hỏi ta bao nhiêu tuổi? Ta nói, 27.

Nàng kinh ngạc, “Người nhìn qua cùng Ninh Ninh nhà chúng ta không khác nhiều lắm đấy.” Sau đó lão thái thái cười nói với ta về cháu gái yêu quý của nàng, ta an tĩnh nghe, lão thái thái nói cháu gái nàng khi còn bé còn có chút bướng bỉnh, trưởng thành cũng càng ngày càng tĩnh. Ta nghĩ thầm, ta cũng vậy, khi còn bé bướng bỉnh, kể từ sau khi cha mẹ qua đời cũng chỉ nghĩ tới như thế nào sống sót. Lão thái thái nói, cháu gái kết hôn kết hơi sớm một chút. Ta nói, đó là phúc khí. Lão thái thái cười nói: “Đúng đúng, là phúc khí.”

Khi Chu Cẩm Trình trở về, ở bên cạnh ta tăng thêm một cái ghế, hắn hỏi ta cùng lão thái thái nói cái gì? Ta nói nói Ninh Ninh.

Hắn ngừng một chút, nói: “Đợi lát nữa ta có thể phải bận đến rất khuya, ngươi ăn xong đi trên lầu nghỉ ngơi một chút, ta xong việc sẽ lên đón ngươi” Hắn đem thẻ mở cửa phòng khách sạn đưa cho ta. Ta không nhận. Hắn để lại trên mặt bàn phía trước ta. Sau đó hắn lần nữa bỏ đi, lão thái thái theo tới hỏi ta, “Thế nào? Giận dữ với Cẩm Trình rồi hả ? Ai, Cẩm Trình người này, là nghiêm chỉnh nghiêm túc, sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, có ý nghĩ gì cũng đều giữ ở trong lòng, nhưng bà nội nhìn ra được hắn rất quan tâm người, rất quý trọng người.”

Ta mỉm cười, nói: “Bà nội, ta không phải là bạn gái Chu Cẩm Trình, ta là cháu gái của hắn.”

Lão thái thái rất lâu không có có tiếng, một lát sau nàng “Nha” một câu.

Ta nhớ đến một tuần lễ trước, Chu hề gọi điện thoại cho ta, nàng nói: “Thanh Thanh, sang năm Cẩm Trình muốn điều đi Bắc Phương rồi. Ngươi nếu không tới ở với a di bên này đi. Tránh cho một mình. Ngươi cũng 26 rồi, ngươi tới, a di giới thiệu đối tượng cho ngươi.”

Ta lại một lần nữa không nghe lời hắn, rời đi trước.

Ta ở trên đường cái đón xe, đêm đen như mực, ta thấy được nơi xa có xe tới đây, đèn xe chiếu làm mắt ra mờ không ra.

Ta nghe được có người đang gọi ta ở phía sau, “Thanh Thanh, Thanh Thanh.”

12. Chương 12

Chu Cẩm Trình

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy nàng cảm thấy nàng giống ta, cho nên ta thu dưỡng nàng. Cũng không lâu sau ta phát hiện, nữ hài tử này cùng ta hoàn toàn bất đồng, nàng không nói lời nào, là bởi vì sợ người lạ, không phải là lạnh nhạt. Nàng chăm chỉ học tập nghiên cứu, không phải là có dã tâm, mà là không muốn làm cho người khác ghét. Nghiêm túc, an tĩnh, trực bạch. Mà ta cùng nàng ngược lại, dã tâm, ản ản, đối trả.

Loại tương phản này mặc dù ngoài ý muốn, lại làm cho ta càng muốn kiên trì nuôi nấng. Đêm nàng trở thành khoảng không gian yên lặng duy nhất ta có, chỉ thuộc về ta.

Loại chiếm giữ này dần dần thay đổi bản chất. Nhìn nàng mỗi lần rời giường, mơ mơ hồ hồ nói: “Ta đói bụng.” Ta đi học nấu ăn.

Nàng sẽ không giặt quần áo, luôn luôn đem quần áo màu sắc tương phản ngâm cùng nhau. Ta cười nói với nàng, “Sau này người tắm xong, liền đem y phục để trong thùng, đừng động, ta tới giặt.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Ta quen với về đến nhà có hơi thở của nàng, ở bên ngoài mệt mỏi nửa giả dối nữa, về tới đây ta liền cảm thấy được cứu vớt. Lần đầu tiên ôm nàng, tràn đầy áy náy cùng tội ác. Về sau nàng gặp phải áp lực, áp lực của ta, ta sẽ tới gánh chịu. Ta muốn đem nàng bảo hộ đến giọt nước không lọt, cho dù ở phía xa ngàn dặm.

Chu Cẩm Trình ta thế nhưng lại yêu một người. Một năm, hai năm, năm năm, mười năm. . . . Ngay cả mình cũng cảm thấy kinh thán, không thể tưởng tượng nổi. Thói quen trong sinh mạng có nàng, thậm chí sợ ngày nào đó nàng ra đi, một mình ta sẽ như thế nào? Ta giấu nàng ở nơi sâu nhất trong lòng, không ai có thể tổn thương, không người nào có thể thay thế.

Ta nắm tay của nàng, nàng nằm ở trên giường bệnh cũng không nhúc nhích, tay của ta có chút phát run, đem tay của nàng từ từ tựa vào trên trán.

“Không phải là người giống như nàng, mà là nàng giống như người.”

“Sang năm, chúng ta đi Bắc Phương, nơi đó sẽ không có người biết chúng ta. Ta sau này ở đó đi làm, người trở về dạy học ở trường học cũ, tan việc ta liền đến trường học đón người. Chúng ta có thể dắt tay, ta có thể ở nơi có người hôn người.”

“Thanh Thanh a. . . . Ta chỉ có người.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-giau-nguoi-o-noi-sau-nhat-trong-long>